

de nya böckerna

Ödslig dikt

GUNNAR EKELÖF:
Färjesång. Bonniers.

Då man läser första strofen i den dedikation, som inleder Gunnar Ekelöfs senaste diktsamling:

Till dig, som stormen tagit,
vars ögon nu är pärlor.
Till dig, som fjärran dragit
med svalor och ärlor.

får man en förkänning av den möda, som väntar på de sidor som följa. Den oförliknelige Tegnér kallade sången en "seger"; inför modern poesi får man snarare intrycket av ett högst oavgjort slagsmål mellan dik- taren och den konstnärliga uppgif- ten. Man kan slå ner var som helst i världslitteraturen, ingenstädes krä- ves en sådan anspänning av uppfatt- ningsförmåga och god vilja, en så mödosam dissektion, som då det gäl- let att komma till klarhet med åtskil- ligt, ja alltför mycket, inom modern poesi — vi bortse här från de sur-

realistiska experimenten — och lite huvudvärk blir ej sällan enda behåll- ningen. En invändning från den snä- riga diktens upphov av båda könen är lätt att göra, allra lättast i föro- lämpande form, och må vara att lä- saren "ingenting begriper" — han befinner sig dock vad den saken be- träffar i mycket gott sällskap.

Redan från början myntade Ekelöf ut sin omiskännliga litterära begäv- ning på att mystificera och chocke- ra, och därmed fortsätter han; vad man i denna bok i stor utsträckning möter är ett paradoxmakeri på fri, man kunde säga frampratad vers, ut mynnande i någon sorts steril, öde och negativ livsvisdom — ofta tillfo- gar författaren inom parentes att han själv gav katten i alltsamman. I sin typiska form ett meningslöst klapprande:

Det finns frid bortom allt.
Det finns frid bakom allt.
Det finns frid inne i allt.
Dold i handen.
Dold i pennan.

Dold i bläcket.
Jag känner frid över allt.
Jag vädrar frid bakom allt.
Jag ser och hör frid inne i allt.
entonig frid bortom allt.
(Vad rör mig frid.)

Även där författaren här och där siktar högre, saknar man den djupa- re upplevelsen; det torra resoneran- det dominerar. "Färjesång" kallar han sin dikt; i samma natt, i samma båt färdas vi alla, det är den bistra färjemannen Charons båt, som över Styx för oss till dödsriket. Samma obol, kopparmyntet, som de gamla grekerna brukade sticka i de dödas mun till forlön åt Charon, trycka vi alla med tungan mot gommen, lik- som ett myntat ord, kanhända två: Död och frid. "Färjesång" heter ock- så den vackra inledningsdikten, ett farväl åt dem som stannat på den jordiska stranden, den överfärjades litterära testamente kunde dessa fridlösa kvarlevor möjligen ha varit utan.

Silvio.